

DE GEEST VAN HET BESIENDERSHUIS

MARLOES MORSHUIS

De eeuwen hebben duizenden draden spinrag door het haar van de vrouwen geweven. Hun linnen jurken grauw gekleurd en tot rafels getrokken. In de ogen van de vrouwen weerspiegelt de geschiedenis. Vanachter de ramen van het oude huis kijken ze naar de stad. Dag na dag. Jaar na jaar. Eeuw na eeuw.

Zij zien alles, maar steeds minder mensen zien hen. Zullen ze op een dag helemaal onzichtbaar zijn? Misschien. Het maakt niet uit, want ze zullen nooit verdwijnen. Wie eenmaal is verdwaald in dit huis, zal het nooit meer verlaten.

Gelukkig zijn de vrouwen niet alleen. In het Besiendershuis is nooit iemand alleen.

De verhalen over het Besiendershuis waren bijna net zo oud als het huis zelf. 's Avonds bij de kachel vertelden de mensen elkaar hoe de luiken klapperden toen het windstil was. Over grijze schimmen achter de ramen en over schele Gradus, die zwoer dat hij in een wervelstorm van zwarte nevel de rivier was ingesleurd toen hij tegen de zijmuur van het huis waterde. Niemand geloofde hem, tot hij zijn hemd uittrok en de zwarte vlekken op zijn huid liet zien. Gradus was nooit meer de oude geworden. De rest van zijn leven durfde hij niet meer door de Steenstraat te lopen en nog geen jaar later verdronk hij alsnog in de Waal.

Spot niet met dat huis, zeiden de mensen tegen hun kinderen. Dan pakt de Geest van het Besiendershuis je en sluit je voor eeuwig op. Ga maar eens luisteren als de stad slaapt, dan hoor je de kinderen jammeren die eigenwijs waren. Ze vertelden over de elfjarige Tonny, die spoorloos was verdwenen nadat hij stenen naar het huis had gegooid. Zijn moeder had hem een paar weken later horen huilen bij de kelderramen, maar in de kelder alleen spinnen en ratten gevonden. Ze had met haar nagels de muren opengekrabd, tot ze

werd opgesloten in een gekkenhuis. Van de kleine Tonny was nooit meer een spoor gevonden.

Ieder kind in Nijmegen kon de waarschuwingen dromen. Behandel dat huis met respect. Ga nooit naar binnen als iemand zegt dat dat niet mag. Wie het ook is, een schepen, zwerfkind of dronkeman. Zet geen stap over de drempel. Geen stap!

De eeuwen verstreken. Winter na winter vroom de Waal dicht en ontdooide weer. Bommen vielen, kanonnen bulderden en zwegen, Nijmegen huilde en droogde haar tranen. Er werd gewerkt, gevochten, gebouwd, gesloopt, gedanst en gelachen.

Het huis bleef, maar de verhalen verdwenen. De winters werden minder koud, de nachten minder stil en donker. Er was minder tijd om verhalen vertellen én er waren steeds minder kinderen die zin hadden om ernaar te luisteren.

De mensen snapten nu ook veel beter dan vroeger hoe de wereld in elkaar zat. Als iemand vertelde over schimmen achter de ramen van het Besiendershuis, moesten ze lachen. Wie spoken zag in een beetje riviermist, had niets te zoeken in de benedenstad. En die vreemde geluiden? Een huis dat zo oud is, moet zijn stramme botten wel eens strekken. Logisch dat het piept en kraakt.

Maar verhalen zijn net paddenstoelen. Soms lijken ze verdwenen, maar onder de grond woekeren ze altijd door. En op herfstige dagen, als de nevels in de straten hangen en het donker het licht verjaagt, kunnen ze zomaar weer opduiken...

'Het is echt waar, ik zweer het!' Kleine Saar gooit kiezelsteentjes in de Waal. Zoals zoveel avonden hangen ze met z'n zessen op de Waalkade. En zoals altijd geloven ze haar niet. Gekke Saar, die altijd

dingen ziet die er niet zijn. Die alleen mee mag met de groep omdat haar broer Dex op haar moet letten.

'Drie vrouwen in witte jurken. Achter de ramen bij het Besiendershuis.' Mette slurpt luidruchtig uit haar blikje cola. 'En steeds als ik daarlangs loop, zijn ze toevallig niet thuis.'

'Ze zijn heel vreemd...' fluistert Saar. 'Ze hebben wilde bossen haar, hun jurken zijn gescheurd. En ze kijken alsof ze de hele tijd huilen. Soms bonken ze op het raam, alsof ze het huis uit willen...'

'Ik krijg wel altijd koude rillingen als ik door de Steenstraat loop,' zei Caya. 'Serieus. Alsof daar altijd schaduw is. Ook als de zon dwars de straat in schijnt.'

'De zwarte wolk!' roept Sami. 'Die heb ik al een paar keer gezien. Helemaal helder, overal sterren... maar precies boven dat huis hing een wolk.'

Mette lacht honend. Ze knijpt haar blikje samen en gooit het dan in de rivier. Niemand zegt er iets van. 'Ben ik soms de enige normale hier? Hebben jullie nog meer spookverhalen?'

'Nou...' zegt Mats. 'Ik wilde het niet zeggen, maar ik heb laatst iemand horen janken daar. Ik dacht dat het een kat was, maar nu...'

'Misschien moeten we de politie bellen,' zegt Caya. 'Wie weet wat er in dat huis gebeurt.'

'Niets. Jullie doen hysterisch. Maar stel dat jullie toch gelijk hebben...' Mette houdt haar telefoon omhoog. 'Dan hebben we bewijs nodig, anders gelooft de politie ons nooit. Stel je voor dat we die

vrouwen kunnen filmen... Ik zeg maar één woord, en het heeft vijf letters. V-I-R-A-L...' Haar ogen beginnen te glimmen.

'Je wilt toch niet inbreken?' vraagt kleine Saar. 'Dat mag niet!'

'Dit is geen inbreken. Dit is een goede daad. Misschien eten die vrouwen wel kleine meisjes als ontbijt. Mats had toch gehuil gehoord?'

'Ze zien er niet gevaarlijk uit. Meer verdrietig.'

Mette trekt een pakje zakdoekjes uit haar jas. 'Boehoe. Dan nemen we deze mee om hun tranen te drogen. We gaan dat Besiendershuis in, kleine. Vannacht.'

De drie vrouwen zien hoe de kinderen om het huis cirkelen. Hoe ze rammelen aan de luiken, voelen aan de deur. Drie jongens, drie meisjes tellen ze. Blond, donker, groot, klein.

'Niet doen, kinderen,' lispelen de vrouwen. Ze schudden hun hoofden zo hard dat het stof uit hun haren wolkt. Ze wijzen. Achter jullie...! Maar de kinderen kijken niet achterom. Ze zien het meisje niet dat bewegingsloos achter hen staat. Haar ogen lichten bleek op in het maanlicht, de slierten wier in haar haar glanzen. De kinderen giechelen zo hard dat ze het grommen niet horen dat opstijgt uit de rivier. Ze zijn zo opgewonden dat ze de kou niet voelen van de zwarte schaduw die langzaam in hun richting kruipt. De vrouwen bonken op de ramen. 'Ga terug, kinderen, ga terug...'

Uit:

De Geest van het Besiendershuis
Marloes Morshuis
Wie eenmaal is verdwaald in dit huis...

€ 14,99 | 128 pag.
verschijnt in oktober 2022